

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΝ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

I: Δυό εισόδους;
 —'Ακριβώς, κ. Χόλμς. 'Η μία θρίσκειται σ' ένα έρημο μέρος, έξω απ' τὸ Παρίσι. Εἶνε μιὰ τρύπα θάβους 30 μέτρων. 'Όποιος πέσει σ' αὐτή, τσακίζεται. 'Αλλά καὶ νὰ μὴν τσακισθῆ, χάνει τὸ δρόμο καὶ δὲν θγαίνει πειὰ ἀπὸ κεί μέσα. Τὸν τρώνε τὰ ποντίκια τῶν κατακομῶν, πούναι μεγάλα σὰν γάτες. Αὐτὴ τὴν τρύπα ἔφραξε γύρω ἡ ἀστynomία.
 —Κί' ἡ ἄλλη εἰσοδος; ρώτησε ὁ Χόλμς.
 'Ο Πιφ ὁ Γαλάζιος δίστασε γιὰ μιὰ

στιγμή.
 Κατόπιν ὅμως εἶπε, σὰν νὰ μιλοῦσε μόνος του:
 —Μπαί!... Δὲν θαρρεύσαι... 'Αφοῦ ὁ Μαορί βουτταίε μιὰ τέτοια θρωμοβουλεία καὶ σέις με σώσατε, πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα, πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ...
 —Λοιπὸν; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Χόλμς.
 —Λοιπὸν, ἀπάντησε ὁ Πιφ ὁ Γαλάζιος, ξέρετε τὸ Φράχτη τῆς Κολάσεως;
 —Τὸν ξέρω, εἶπε ὁ Χόλμς.
 — Εκεῖ λοιπὸν θρίσκειται ἡ δευτέρη εἰσοδος τῶν κατακομῶν. ἡ γνωστὴ μονάχα στοὺς ἀπάχηδες.
 —Ποῦ ἀκριβῶς;
 —Θὰ σὰς δώσω ἀμέσως νὰ καταλάβετε, κ. Χόλμς.
 —Σ' ἀκούω, λέγε...
 —Λοιπὸν, ἐκεῖ πέρα, στὴν ἐρημία, εἶνε χτισμένο ἓνα παλιόσπιτο, σὸ ὅποιο αὐχιάζουσι οἱ τρομερότεροι ἀπάχηδες τοῦ Παρισίου. Στὸ ἀπάχικο αὐτὸ κέντρο, ποὺ λέγεται «Αἰματοβαμμένο Ἀπάχη», θρίσκειται ἡ δευτέρη εἰσοδος τῶν κατακομῶν. 'Η εἰσοδος αὐτὴ εἶχε κλεισθῆ ἔτιμος ἀπὸ χρόνια κ' ἦταν τελείως ἀγνωστὴ. 'Ο ἀπάχηδες ὅμως τὴν ἀνακαλύψανε, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουν, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη χαμπάρι ἡ ἀστynomία, χτίσανε ἀπάνω ἀπ' αὐτὴ τὸ κέντρο τους. Μιὰ μυστικὴ καταπακτὴ ὤδηγεῖ στὴν εἰσοδο τῶν κατακομῶν. Κατέβηκα κί' ἐγὼ κάποτε στίς κατακομῆδες κί' εἶδα τρομερὰ πράγματα σ' αὐτές. 'Η δαιδαλώδεις στοές τους εἶνε γεμάτες ἀπὸ νεκρόκασσες, ποὺ θρίσκονται σωριασμένες ἢ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, ἀσπίες, σπασμένες κί' οἱ διαβρομοὶ γεμάτοι ἀπὸ κρῖνια καὶ κόκκαλα σκελετῶν. Στίς κατακομῆτεις αὐτές στοές, στίς ὁποῖες ἔγουν πολλοὶ γαθί, γιὰτὶ δὲν σημειώσανε τὸ πέρασμά τους, οἱ ἀπάχηδες ἔχουν τίς κρύπτες τους. 'Ο κάθε ἀπάχη ἔχει καὶ τὴν δικὴ του κρύπτη, ποὺ δὲν τὴν μαρτυράει σὲ κανέναν. 'Εκεῖ ἔχει τὴν κρύπτη του κί' ὁ Μαορί. Εἶμαι σίγουρος, ὅτι ἐκεῖ θὰ πᾶν νὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸ τοῦ γέρο Φιρμόν.

—Εἶνε ὡσὸ αὐτὸ ποὺ λές, τὸν δέικομε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. 'Εκεῖ θὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸ... Ξέρεις ὅμως νὰ μοῦ εἰπῆς τί θὰ τὴν κἀν τὴν Ζαίρα;
 —Ναί, μοῦ τὸ εἶπε, γιὰτὶ ἦταν σίγουρος πὸς δὲν θὰ ἴδω ἀπ' ἐδὸ ζωντανός...
 —Πές μου... Τί σοῦ εἶπε; ξαναρώτησε ἀνήσυχος ὁ Χόλμς.
 —Θὰ τὴν πούλησῃ! ἀπάντησε ὁ Πιφ ὁ Γαλάζιος.
 'Ο Σέρλοκ Χόλμς σὸ ἀκούσας αὐτῶν τῶν λόγων ἀνατρίχιασε, σὰν νὰ τὸν δάγκασε φειδὶ φαρμακερὸ. Τινάχτηκε βρόθιος καὶ σφίγγοντας τίς γραβιὲς του, φώναξε:
 —Τὸ τέρας!... Νὰ μὴ με λένε Χόλμς, ἀν δὲν τὴν σώσω ἀπ' τὰ χέρια του!...
 Κί' ἔρχισεν νὰ θηματίζῃ νευρικά, ἀπάνω-κάτω.
 'Ο κακοῦργος τὸν παρακολουθοῦσε με τὰ κουρασμένα θλέμμάτου, μ' ἓνα τρόπο ποδοῖνε πὸς κάτῃ ἤθελε ἀκόμα νὰ τοῦ πῆ. Δυὸ-τρεῖς φορὲς μάλιστα, ἔκανε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δίστασε.
 —Κύριε Χόλμς, φώναξε τέλος, με φωνὴ ραγισμένη.
 —Τί θέλεις, Πιφ; τὸν ρώτησε ὁ ἀστynomικός, σταματώντας μπροστὰ του.
 —Διψῶ, κ. Χόλμς... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς πιότη. Δόστε μοῦ λίγο καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι...
 —Καλά... καλά... τὸν δέικομε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ξέρω πὸς δὲν μπορεῖς νὰ λήσῃς χωρὶς πιότη. Θὰ σοῦ δώσω, ἀλλὰ μὴ θιάζεσαι. Κοιμήσου λίγο σὸ μεσαῖο. 'Ο νεαρός φίλος μου δὲν θ' ἀργήσῃ νάρῃ καὶ τότε θὰ σοῦ ἀγοράσωμε ὅσο ἀλκοὸλ θέλεις.
 —Εὐχαριστῶ, κύριε Χόλμς!... Θὰ κάνω ὅπως μοῦ εἶπατε! φώναξε ὁ Πιφ ὁ Γαλάζιος.
 Κί' ἀφοῦ γύρισε πρὸς τὸν τοῖχο, ἀποκοιμήθηκε

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Μέσα σὸ πολυτελέστατο ἐπιπλωμένο δωμάτιο ἐνὸς σπιτιοῦ στὴν ὁδὸν 'Αντουανέττας, σὸ Παρίσι, στὴν ἐξώπορτα τοῦ ὁποῖου διάβαζε καεῖς τὴν ἐπιγραφή «Λαμάρκ, κ. καθηγητῆς τῆς 'Ωδίκης», ἔνας κύριος καλοντυμένος θηματίζε νευρικά καὶ μονολογοῦσε:

—Τέτοια ἀναποδία δὲν τὴν περιμένα!... Νάχω ἄφρονο ἐμπορεῖμα καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸ τοποθετήσω πουθενά. Πὸς διάβολο ὑπάρεσε κί' ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη μου ἡ ἀστynomία, ποὺ κομόντανε ὡς τώρα, δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταλάβω!... Κί' ὄσῳτος δὲν ἔπεσα, διάβολε, σὲ καμμιά γκάφα. 'Ασφαλῶς ὁ διάβολος μπῆκε στὴ μέση καὶ με κατατρέχει!...
 —'Αξάφια ὅμως ἔπαυε νὰ μονολογῆ καὶ στάθηκε ἀνήσυχος.
 —Χτυπᾶνε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας, εἶπε. Δὲν ἀποκλείεται νὰναὶ ἀστynomικοί. 'Αλλὰ δὲν θαρρεύσαι, θὰ τοὺς ξεγελάσωμε ὅπως πάντα.
 Καὶ χτύπησε ἓνα ἠλεκτρικὸ κουδούνι.
 —'Ανοίξε τότε μιὰ πλανιγὴ πόρτα καὶ πρόβαλε, μέσα ἀπὸ ἓνα δωμάτιο μιὰ νέα κοπέλλα, τραγουδοῦσας μιὰν ἄρια ἀπὸ κάποιο μελόδραμα.

—'Αμέσως κατόπιν μπῆκε μέσα ἡ ὑπηρετρία τοῦ σπιτιοῦ, συνοδεύοντας σὸ γραφεῖο τοῦ κ. καθηγητοῦ ἓναν ὕψηλόσμομο καὶ κομψότατο κύριο, ποὺ φοροῦσε μονιέλο.

'Ο κ. καθηγητῆς, ἀπορορημένος δῆθεν ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῆς ψευτομαθητῆρας του, καμῶθηκε πὸς δὲν ἀντελήφθη τὴν εἰσοδο τοῦ ἐπισκέπτου μέσα σὸ γραφεῖο του. Κατόπιν δέ, διακόπτοντας τὸ τραγοῦδι τῆς μαθητῆρας του, τῆς φώναξε:

—'Εδγε σας, δεσποινίς! 'Εδγε σας!... Πρῶτὴ φορὰ διαπιστώνα μιὰ τέτοια ἀλατικὴ πρόδοσι!... 'Εχω πεποιθῆσι πὸς σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἀπορῆς ἀφοβα νὰ ἐμφανισθῆς μπροστὰ καὶ σὸ πὸ ἀπαιτητικὸ κοινόν!...
 'Ο ἐπισκέπτης γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν παρουσία του ξερόβηξε ἐλαφρὰ καὶ τότε ὁ κ. καθηγητῆς τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ φώναξε με φωνὴ γεμάτῃ ἐκπλήξῃ:
 —'Α!... 'Ηρθε λοιπὸν κανεὶς καὶ θέλει νὰ με ἴσῃ...
 —Μάλιστα, κ. καθηγητά. Εἰμ' ἐγὼ, ὁ μαρκήσιος Μοντρέας, τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ὁ ψηλόσμομος ἐπισκέπτης του.

Καὶ προχωρώντας με σταθερὸ ὄημα στάθηκε περὶ φανα μπροστὰ του.

—Κύριε μαρκήσιε, σὲ ποιά εὐτυχὴ σύμπτωσι ὀφείλω τὴν τιμητικὴ γιὰ μένα ἐπισκέψῃ σὰς; τὸν ρώτησε ὁ κ. καθηγητῆς, κάνοντας του μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισι.

—Δὲν ξέρω, κ. καθηγητά, ἀν με θυμάστε, τοῦ ἀπάντησε μ' ἐπιθλητικὸ τόνο ὁ μαρκήσιος. Γνωριστήκαμε ἐδὸ καὶ λίγα χρόνια σὸ Καφε-Ρουαγιάλ. Μὲς συνέστησε ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Χ... πρὸς βεβαίως.

—'Ω, βέβαια, ἦταν πολὺ γνωστός μου ὁ κύριος ποὺ λέτε... Τὸν θυμάμαι πολὺ καλά... 'Αλλά...

—Τότε, κ. καθηγητά, πρέπει νὰ με θυμάστε κί' ἐμένα!... τὸν δέικομε μ' ἓνα εἰρωνικὸ τόνο ὁ μαρκήσιος.
 'Ο κ. καθηγητῆς ἀνατρίχιασε ἐλαφρὰ, καὶ κυττάζοντας με μισόκλειστα μάτια τὸν ἐπισκέπτη του, τοῦ εἶπε μ' ἓνα διατακτικὸ τόνο:

—'Αλλά... δὲν σὰς θυμάμαι. Σὰς τὸ θεθαῖω αὐτὸ σὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!... Δὲν σὰς θυμάμαι καθόλου.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀρκίζοσαστε, κ. καθηγητά... Γιὰ νὰ μὴ χάνομε μάλιστα τὸν καιρὸ μας, σὰς λέω, ὅτι ἦρθα ἐδὸ γιὰ ἓνα κορίτσι...

—Γιὰ ἓνα κορίτσι!... ἄφησε μὴ μισοπνευμένη ἀπὸ φόβο καὶ θυμὸ μαζῶ φωνὴ ὁ κ. Λαμάρκ.

Καὶ τρέμοντας σὺγκορμος ἀπ' τὴ λύσσα του, συνέχισε:

—'Αλλὰ γιὰ ποιόν; Γιὰ ποιὸν με περῖνε;
 —Γιὰ τὸν «ὀ θ ἔ ν σ» καθηγητῆ Λαμάρκ! τοῦ ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος τινόνοντας κάθε μιὰ λέξι του ξεχωριστά.

—«Δῆθεν» καθηγητῆ!... 'Αλλά, κύριε μαρκήσιε, ἔχετε λάθος. 'Εγὼ μάλιστα διδάσκω ἐντέλως δωρεάν. Παίρνω ἀγόρια καὶ κορίτσια ποῦχουν ταλέντο, τὰ μορφῶνω καὶ τ' ἀναπτύσσω καὶ σὲ λίγον καιρὸν...

—Τὰ στέλνετε, φιλάτε καθηγητῆ, σὸ ἐξωτερικὸ, με τὴν προφασί, ὅτι θὰ κάνουν καλλιτεχνικὴ περιόδια. 'Ετοὶ τὰ παραδίετε στὴν ἀτιμία!... τὸν δέικομε ὁ μαρκήσιος μ' αὐστηρὸ τόνο.

'Ο κ. Λαμάρκ τὸν ἀκούσας αὐτῶν τῶν λόγων ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὺγκορμος καὶ νὰ μισοιόγῃ τὸ στόμα του, χωρὶς ὅμως νὰ θγαίνῃ ἀπ' αὐτὸ ὅστε μιὰ λέξι. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνε κατακίτρινο καὶ σὰ θλέμμάτου τοῦ ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασι τρόμου. ('Ακολουθεῖ)

